

Самодивски ПОЛЪТЪ

Колко години сж се изминали оттогава — никой не може да каже. Ако човекъ поиска да разбере това по мъха, който е покрил нахвърляните камъни въ една отъ пиринските ливади — едва ли би разгадалъ нѣщо.

Живѣла нѣкога въ Пирина мома-самодива. Живѣла като царица въ пиринското царство. Царувала надъ цѣтята, надъ ручейтъ, надъ пеперудитѣ, надъ волнитѣ птички. Тѣ всички обичали много своята царица. И когато тя се разхождала изъ планината ручейтъ почвали по-живо да бълболятъ, птицитѣ — по-весело да чуруликаятъ, цѣтята — да навеждатъ смирено глави къмъ своята царица. А пеперудитѣ почвали да кацатъ по главата ѝ. Тя сияела отъ радостъ. Разплетената ѝ смолиста коса, окичена съ еделвайси и чумерика се спущала по раменетѣ ѝ и се развѣвала отъ вѣтъра. Подъ погледа на горящитѣ ѝ очи тревата се разлюлявала. Листата на дървешата зашепвали.

Лѣте самодивата се кжпѣла въ бистритѣ пирински езера. Тичала по полянитѣ, гонѣла се съ пеперудитѣ и смущавала спокойнитѣ сънища на планинскитѣ овчари. Въ радостъ и пѣсни за вѣчна пролѣтъ прекарвала лѣтото. А когато бѣлото крило на зи-

мата се спущало надъ планинитѣ, и самодивата не можела да почива вече въ хладнитѣ усой на планината, тя се носѣла като хала по змбеститѣ върхове на Пирина, танцувала съ вихритѣ и буритѣ, и, въ мечти за топлото слънце, очаквала настъпването на пролѣтъта.

И когато наистина пролѣтъта се връщала като изгубена нейна сестра, съ едно докосване до земята, тя, за радостъ на самодивата, възвръщала предишния ѝ китень видъ.

Като по даденъ съ вѣлшебна пръчка знакъ пролѣтъта призовавала цѣтята и тревитѣ къмъ новъ животъ. Отпущала водитѣ, аковани въ леднитѣ прегръдки на зимата и съживявала цѣлата земя. Новововчаритѣ подкарвали своитѣ вакли стада изъ Пирина. Тѣхнитѣ клопатары почвали радостно да огласятъ усойтъ и пасищата, които кѣнтѣли отъ пѣсни за младостъ и волностъ.

Всѣка сутринъ самодивата излизала на върхъ Пирина и дочаквала зората. Изпървомъ тя се показвала задъ остритѣ змбери на планината. Отпращала свѣтлитѣ силжи къмъ Ель-тепе, здрависвала се съ него и позлатявала зеленитѣ му плещи.

Горда предъ тая хубава гледка, само-